

Det er kæmpe stort - det færøske landskab. Vejret skifter, lyset skifter, bølgerne bruser, men ensomheden er konstant - her bliver man altid imponeret over den overvældende natur midt i atlanten...

Helt derude...

Sæt dig behageligt, lad roen sænke sig og følg så med Kurt Servé til de færøske fjelde, hvortil han igen og igen vender tilbage med sin skitseblok og sin kaffekop

Jeg strækker mig lidt i stolen. De første solstråler titter frem over fjeldet mod syd. Der er et fint pastelagtigt lyskær over Fugloy. Jeg skæver ned mod fossen, hvor min feltkoger står. Der begynder at sive damp ud under låget. Nu når de første solstråler mit ansigt. Jeg skutter mig i kulden. Hvor skönt.

Jeg sidder ved siden af bilen - en Mercedes Vito varevogn. Lige inde til højre i vognen ligger min madras. Min polarsovepose og en dyne ovenpå er slået til side. Det var koldt i nat. Men jeg lå godt indpakket.

En gærdesmutte sætter i med sin skarpe sang. Der er den. Lille mørk og vims. Mærkeligt nok. Det er den samme som vi har hjemme i haven. Her har den bare tilpasset sig fjeldet. Den er lidt større end hjemme.

Så nu koger vandet. Ned og hente gryden. Snart dufter det af varm kaffe. Og så en mad med blåbærsyltetøj. Solen er nu kommet helt frem over fjeldet. Bækken klukker, gærdesmutten synger, kaffen er varm og syltetøjet lækkert. Kan man ønske sig det bedre.

Mæt og tilpas ser jeg ned over mod Fugloy og Svinoy. Hvor er lyset smukt. Det kribler i mig. Frem med skitseblokken.

Snart er jeg væk i en anden verden. Stregerne hober sig op. Motivet fanges. Jeg er tilfreds.

Lidt efter er jeg på vej i bilen af den ensoperede vej ind mod Vidareidi. Jeg skæver ud til siden. Motivene skifter hastigt. Bremserne i, bilen i bakgear. Og ud. Jeg kravler lidt op ad fjeldskrånningen. Her er fint. Nu skal jeg bare finde et sted at sidde.

Det er ikke nemt. Hver gang jeg synker i knæ og vil sidde på en sten, så er motivet forandret. Jeg får min feltstol slået ud. Frem med malegrejet.

Lidt efter forsvinder jeg ind i en særlig verden. Tiden forsvinder. Jeg bliver et med alt, lydene, solens varme. Kjøvernes mjaven. Bruset af havet længere nede.

Billedet skrider frem og har taget magten. Nu er det vist færdigt. Hvor lang tid tog det? Jeg ved det ikke!

Solen er nu helt fremme. Det tegner til at blive en dejlig dag. Der er kun få skyer lige nu, men et fantastisk lys ud over havet. Jeg lægger mig i græsset, stirrer op i himlen, indsuger livet. Og blunder lidt. Det er ikke bare det at male billeder, der er værdien. Det er det specielle at være til stede i sit eget liv! Et par kjøver kommer i hastig flugt.

Deres skarpe mjaven skingrer i fjeldet. Alle fuglefjeldsfuglene er borte. Til havs. Riderne, lomviernerne, sulerne, skræperne og lunderne, de andre... Når foråret nærmer sig, kan færingerne næsten sætte dato på, hvornår de forskellige fugle kommer. Strandskaden som på færøsk hedder Thaldur kommer ind under land på Mykines 14. april. 27. april kommer de op i lundeland, og 17. august begynder ungerne at forlade lundeland. Resten af året frem til næste ynglesæson lever de ude over havet. Mærkeligt at tænke sig. De kommer ikke ind for at hvile på fjeldet

Normalt er jeg på Færøerne i det tidlige forår eller til høst. I år er det høst, men til forskel fra de andre år har jeg en bil med, som jeg kan sove i. Nu kan jeg nå ud til vejs ende. Så langt væk fra civilisationen, som det er muligt på Færøerne. Og gevinsten er helt nye motiver og den rare ensomhed. Nogle dage senere har jeg slået lejre ved Akraberg på Suderøy

Min tur gik ned over Streymoy til Sak-sun og videre til Suderøy. Herude på de yderste veje passerer jeg flere tunneller. Flere af dem er ensoperede og uden lys. Der er markerede vigepladser derinde, så man kan holde ind, når der kommer

2.9.08. 15.23. Solen skinner. Stille og roligt. Lyden nede fra havet af brændingen...

Tiden ophører med at eksistere, og billedet tager magten.

Tekst, skitse og foto: Kurt Servé, Åbyskov

modkørende. Ind til siden og slukke lyterne.

Hernede på Suderoys sydligste sted - ved Sumba er der et væld af motiver, som jeg ikke for har malet. Jeg får skitset på livet løs.

Sikke en udsigt ned over Sumba. En smuk stejl kyst. Så er den lige fremme i tågen. Jeg maler løs. Så er tågen der igen. Langsomt vokser billedet - iblandt kaffe og ostemad. Jeg sidder i bilen med malepladen foran mig. Her er hyg-geligt. Udenfor sidder en skærpiber på en hegnspæl. De er på træk nu mod syd. Og der sætter en stenpikker sig på grus-vejen lige foran. Da jeg var på Fair Isle, så jeg mange af dem på denne årstid. Når jeg kommer hjem, møder jeg dem ude i terrænet på deres videre vej mod syd.

En ny dag og en ny nat er gået - under dyne og polarsovepose. Jeg kører mod nord. Så med færgen fra Suderø til Thorshavn og med færgen hjem til Hanstholm.

Hvordan skal man dog forklare andre, hvordan sådan en stor natur virker på ens sind? I mine tegninger og i mine malerier er der meget af det, men det er jo i virkeligheden, det sker.